

РЕШЕНИЕ

№ 115

гр. София, 04 юли 2018 г

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, III НО, в публично заседание на осми юни през две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГА ИВАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ЛАДА ПАУНОВА

МАЯ ЦОНЕВА

при секретаря Илияна Петкова

и в присъствието на прокурора Кирил Иванов

изслуша докладваното от

съдия ИВАНОВА касационно дело № 487 по описа за 2018 г

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия П. Т. М. и по жалба на подсъдимия В. И. В. срещу решение на Софийски апелативен съд № 566 от 14.12.2017 г, по ВНОХД № 1102/16, с което е изменена присъда на Софийски градски съд от 19.04.2016, по НОХД № 5525/14, както следва:

- извършеното от подсъдимия М. е преквалифицирано по чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 НК, осъществено в едно от деянията, включени в продължаваното престъпление, в съучастие с подсъдимия В., действал като помагач, като подсъдимият М. е оправдан по обвинението да е извършил улесняващото присвояването документно престъпление по чл. 316 вр. чл. 310, ал. 1 вр. чл. 308, ал. 1 НК, както и по обвинението за съучастие под формата на съизвършителство с подсъдимия В.,

- присъдата е отменена в частта относно вида на затворническото заведение, в което е определено да бъде изтърпявано наложеното на подсъдимия М. наказание „лишаване от свобода”,

- извършеното от подсъдимия В. е преквалифицирано относно формата на съучастие с подсъдимия М. от съизвършителство в помагачество, като подсъдимият В. е оправдан да е действал в съучастие като съизвършител с подсъдимия М.,

3/ присъдата е отменена в гражданската част, с която е отхвърлен гражданският иск, предявен срещу подсъдимия В., и този подсъдим е осъден

при условията на солидарност с подсъдимия М., осъден за същото обезщетение с решение на Софийски градски съд, I-18 състав, по гр. дело № 3544/11, да заплати на ТБ /фирма/ обезщетение за имуществени вреди, в размер на 78 769, 04 лв, заедно със законните последици,

4/ присъдата е отменена в гражданската ѝ част, с която е отхвърлен искът срещу подсъдимия В. за разликата от 5 989 777 лв до пълния предявен размер от 6 068 546 лв, и производството е прекратено в посочената част,

5/ присъдата е потвърдена в останалата ѝ част.

С първоинстанционната присъда е постановено следното:

Подсъдимият П. Т. М. е признат за виновен в това, че в периода от 23.06.2009 г до 15.09.2009 г в /населено място/, при условията на продължавано престъпление, осъществено с 45 деяния, като длъжностно лице: главен счетоводител на клон „Централен” към ТБ /фирма/ сам и в съучастие с подсъдимия В. И. В., действал като съизвършител, присвоил чужди пари, собственост на ТБ /фирма/, сума, в размер на 4 402 887, 90 щатски долара, равностойни на 6 068 546, 20 лв, връчени му в това му качество да ги пази и управлява, като за улесняване на присвояването е извършил и друго престъпление: такова по чл. 316 вр. чл. 310, ал. 1 вр. чл. 308, ал. 1 и по чл. 309, ал. 1 НК, като длъжностното присвояване е в големи размери, с оглед на което и на основание чл. 202, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2, т. 1 вр. чл. 201, пр. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 54 НК, е осъден на пет години „лишаване от свобода”, при „общ” режим, което да бъде изтърпяно в затворническо общежитие от „открит” тип, както и на „лишаване от право да упражнява професията счетоводител”, за срок от пет години. На основание чл. 45 ЗЗД, е осъден да заплати на ТБ /фирма/ обезщетение за имуществени вреди, в размер на 5 989 777 лв, заедно със законните последици, като искът е отхвърлен за разликата до 6 068 546 лв.

Подсъдимият В. И. В. е признат за виновен в това, че на 1.09.2009 г в /населено място/, като длъжностно лице: изпълнителен директор и председател на Управителния съвет на ТБ /фирма/, в съучастие като съизвършител с подсъдимия М., е присвоил чужди пари, собственост на ТБ /фирма/, сума, в размер на 40 273, 97 евро, равностойни на 78 769, 04 лв, връчени в това му качество, като длъжностното присвояване е в големи размери, с оглед на което и на основание чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 54 НК, е осъден на три години „лишаване от свобода”, отложено по реда на чл. 66 НК, за срок от четири години, а предявеният от ТБ /фирма/ срещу него граждански иск, възлизащ на 78 769, 04 лв, е отхвърлен.

С жалбата на подсъдимия М. се релевират всички касационни основания. Твърди се, че въззивният акт не отговаря на изискванията по чл. 339 НПК, че са преповторени мотивите от присъдата на Софийски градски

съд, без да е извършен самостоятелен доказателствен анализ, че е допуснато нарушение на чл. 13 и чл. 14 НПК, че са изведени неверни доказателствени изводи, че не са съобразени показанията на св. М., че невярно е интерпретирана Съдебно-счетоводната експертиза / ССЧЕ /, според която паричните средства, описани в пункт 45 на обвинителния акт, не са напусkali патримониума на банката, че не е отдадено значение на обстоятелството, че подсъдимият М. е действал под влиянието на св. С., че не е съобразена липсата на съпричастност на жалбоподателя към последващите операции с инкриминираните парични средства, че прокуратурата не е уточнила по чия сметка са преведени сумите, предмет на присвояване, че материалният закон е приложен неправилно, тъй като липсва длъжностно присвояване, че наложеното наказание е явно несправедливо, че решението е неправилно и в гражданската му част, тъй като не са налице условията на чл. 45 ЗЗД, поради което жалбоподателят не следва да носи и гражданска отговорност.

С жалбата на подсъдимия М. се иска да бъде отменено въззивното решение и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на Софийски апелативен съд. Алтернативно се прави искане да бъде смекчено наложеното наказание, респективно да бъде приложен чл. 66 НК.

С жалбата на подсъдимия В. се релевират основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК. Изтъкват се следните доводи: че осъждането на жалбоподателя почива на ненадеждна доказателствена основа, че обвинението срещу него почива на документ, неправилно оценен като договор, че не са събрани доказателства за участие на подсъдимият В. в престъпление, че извършената от въззивният съд преквалификация на формата на съучастие от извършителство в помагачество е в нарушение на правото на защита, тъй като липсва изменение на обвинението по реда на чл. 287 НПК, че недопустимо са променени фактите, касаещи осъждането на жалбоподателя, че преквалификацията е извършена при липса на такова фактическо и юридическо обвинение, че доказателственият анализ е проведен в отклонение от процесуалните изисквания, откъдето и изводите по релевантните факти са неправилни, че не е отчетено различието в стойността на лихвения процент, отразен в документа, представляващ оферта до дружеството /фирма/, в който цифрово е отразено 7,50, а словесно „пет цяло и двадесет стотни”, че не е съобразено обстоятелството, че сумата 40 273, 97 евро не отговаря на нито един от посочените лихвени процента, че извън вниманието на съда е останало това, че не са съставени отделни банкови документи, удостоверяващи изтеглянето на 40 273, 97 евро в купюри евро и лева, че не е съобразена ССЧЕ, дала заключение, че посочената банкова операция е със знак минус, което означава, че сумата е сторнирана, а паричните средства са останали в патримониума на банката, че липсват доказателства

жалбоподателят В. да е знаел за счетоводните операции, извършени от подсъдимия М., че материалният закон е приложен неправилно, тъй като липсва извършено престъпление, че неправилно е ангажирана и гражданската отговорност на подсъдимия В..

С жалбата на подсъдимия В. се прави искане за отмяна на осъдителните съдебни актове и оправдаване на жалбоподателя от настоящата инстанция, както и отхвърляне на предявения срещу него граждански иск.

В съдебно заседание на ВКС защитата на подсъдимия М. пледира за уважаване на жалбата.

Жалбоподателят М. моли жалбата му да бъде уважена.

Защитата на подсъдимия В. пледира за уважаване на жалбата.

Жалбоподателят В. моли да бъде оправдан.

Представителят на гражданския ищец ТБ /фирма/ счита, че жалбите са неоснователни.

Представителят на ВКП изразява становище, че жалбите са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност, намери следното:

Не е допуснато нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК.

Въззивният акт е изготвен в пълно съответствие с изискванията на чл. 339 НПК, поради което и възражението срещу процесуалната издържаност на съдебния акт е неоснователно. Обстойно и детайлно са обсъдени доводите на защитата относно правилността на първоинстанционната присъда, като на всяко от тях е даден пространен и убедителен отговор. Част от възраженията на защитата са уважени, което е намерило израз в мотивите на въззивния акт. Така например, за разлика от първата инстанция, приела, че двамата подсъдими са поддържали служебни и приятелски отношения, САС е намерил за доказано само наличието на служебни отношения между тях. Друг пример в същата насока е провеждането на самостоятелен анализ на обясненията на подсъдимия М. и кредитирането на тази част от тях, с която подсъдимият е заявил, че банковите документи, касаещи инкриминираните трансакции, са съставени от него след деянието. Този извод на въззивната инстанция е довел до оправдаване на жалбоподателя М. по обвинението за улесняващото документно престъпление. На следващо място, липсва нарушение на чл. 13 НПК, тъй като по делото е събран изобилен доказателствен материал, а въззивният съд е провел и съдебно следствие, при което е постигнато изискването за изясняване на делото обективно, всестранно и пълно. Неоснователно се оспорва процесуалната годност на

проведения от САС доказателствен анализ. Въззивният съд е изразил несъгласие с незначителна част от доказателствените изводи на първата инстанция, за което подробно се е мотивирал. Така например, САС е внесъл прецизност в словесната формулировка, ползвана от първата инстанция, като е посочил, че документът, въз основа на който са осъществени неправомерните трансакции от сметката на /фирма/, не представлява договор, поради което наименованието „договор”, посочено в документа, може да се използва само условно. САС е изразил ясно отношението си по този въпрос, че се касае за писмен документ, който не представлява оферта, каквото е твърдението на подсъдимия В., и няма правната природа на договор в гражданско-правен смисъл. Верни са съображенията за това, че липсва съвпадане на насрещните волеизявления на страните по предмета на сделката, откъдето следва, че липсва и договор. На следващо място, наред със споделените съображения на първата инстанция, във въззивния акт се съдържат собствени аргументи по оценката на доказателствената съвкупност. По делото поначало не е налице съществено различие между гласните доказателствени източници, но и малките различия, които съществуват между тях, са обсъдени от въззивния съд. Така например, САС е оценил критично показанията на св. С. в частта, с която свидетелката е заявила, че е била изненадана от поведението на подсъдимия М., което твърдение е опровергано от събраните гласни доказателства, че този подсъдим е бил неин „доверен счетоводител”. От друга страна, и двете съдебни инстанции са отчетели, че част от присвоените средства са депозирани по сметки на фирми, свързани със св. С., но правилно са приели, че този факт не отменя съставомерността на извършеното, тъй като от значение е осъщественото неправомерно разпореждане с парични средства в чужд правен интерес, различен от интереса на собственика на имуществото / в случая, собственик на присвоеното имущество е юридическото лице ТБ /фирма//. Що се отнася до възражението, касаещо показанията на св. М., то не може да бъде споделено, тъй като заявеното от тази свидетелка се вписва в съвкупността от гласни доказателствени източници, установили начина на работа в банката, правомощията на подсъдимия М. и пълното доверие, с което се е ползвал в процеса на работата. На следващо място, САС обстойно се е спрял на обстоятелствата, довели до извършване на инкриминираните деяния, като е посочил, че в банката е била създадена порочна практика да се работи в нарушение на нормативно установените изисквания и на вътрешно-банковите правила. Това обстоятелство, наред с предоставения прекомерно голям достъп до счетоводната система на подсъдимия М., който му е осигурявал възможност да оперира със сметки на клиенти, без тяхно знание и съгласие, включително и като извършва ръчно банкови операции, извън установения за

това ред, е създадо условия за извършените злоупотреби със средства на банката. На следващо място, подробно са анализирани обясненията на двамата подсъдими, оценени в контекста на останалите доказателствени източници. Подробно са обсъдени твърденията на подсъдимия В., че инкриминираният документ, озаглавен „договор”, е представлявал оферта, отправена до техния клиент /фирма/. Правилно е становището, че заявеното от този подсъдим е изцяло защитна версия, опровергана от съвкупността на събрания доказателствен материал, поради следните съображения: Обстоятелствата, при които е изготвен и впоследствие използван този документ, сочат на съществено отклонение от реда, съществувал в банката. Документът не е изготвен по образец на банката, не е включен в информационния ѝ масив, не е надлежно регистриран, не е спазена процедурата по неговото съгласуване със съответните специалисти, не е доведен до знанието на клиента. Посочената дата на изготвянето му: 1.08.2009 г, е бил неработен ден, което също сочи на отклонение от банковата практика. На следващо място, като представляващи банката са вписани подсъдимия В. и св. М., но документът е поднесен за подпис на св. К., с обяснението, че се цели оперативност и бързина, а условията по депозита са уговорени с клиента. В този смисъл, твърденията на жалбоподателя В., че се касаело за оферта, влизат в противоречие с показанията на св. К., на когото е дадено друго обяснение. От друга страна, категорично е установено, че дружеството /фирма/ не е уведомено за такава оферта и не е давало съгласие за сключване на договор, респективно, не е потвърдило извършените без негово участие разпоредителни действия, а напротив, изрично е поскало банката да му възстанови липсващите суми. На следващо място, в насока на това, че документът е съставен, за да се извърши неправомерната транзакция, е използването на двусмислие относно лихвения процент по депозита, изразено в посочване на различни стойности с думи и цифри. Ако би било вярно твърдението на подсъдимия В., че се касае за оферта, то остава неясно коя от двете стойности на лихва се предлага на клиента. В подкрепа на становището, че обясненията му са защитна версия е това, че подсъдимият В., освен дългогодишен банков служител, е бил и председател на УС на банката, поради което професионалист като него не би допуснал такава „грешка” относно съществено условие на сделката / отделен е въпросът, че е имало техническа грешка и при изписване на името на представляващия дружеството Д. И. /. С оглед на изложеното, правилно е становището, че двамата подсъдими са действали съгласувано, за да постигнат общ престъпен резултат, а именно: неправомерното разходване на чужди финансови средства, извършено чрез банкова операция на 1.09.2009 г, когато сумата 40 273, 97 евро е изтеглен от сметката на дружеството и е получена от

подсъдимия М.. Не могат да бъдат споделени доводите на защитата, че при посочената банкова операция не е настъпила вреда за банката, поради следните съображения: Изплатената сума не съответства по размер на нито един от двата варианта на лихвен процент, което подкрепя извода, че документът, въз основа на който е изтеглена сумата, е създаден, за да послужи като привидно основание за плащане. На следващо място, допуснатата от САС счетоводна експертиза е дала заключение, че сумата 40 273, 97 евро реално е изплатена на каса в банкноти от евро и лева. Вещото лице е проверило и е установило, че тази банкова операция не е сторнирана. В заключението на счетоводната експертиза е изяснено значението на операцията със знак минус, на което се позовава защитата, а то представлява коригираща оборотите счетоводна операция, с която се извършва осчетоводяване, за да бъдат занулени оборотите с процесната сума по посочената сметка за деня. Вещото лице е посочило, че при справка на сторнираните бордера за периода 1.09.2009 г - 2.09.2009 г, не са установени сторниращи операции с разходваната сума 40 273, 97 евро. Проверено е и салдото на касата, изплатила сумата, за деня на плащане: 1.09.2009 и за следващия ден: 2.09.2009 г, при което отново е установено, че сумата е изтеглена и е изплатена в брой на каса. Изяснено е и това, че единствените движения по сметката са осъществени на 1.09.2009 г. Възражението на защитата, че липсва реално плащане, а паричните средства са останали в патримониума на банката, е направено и пред въззивната инстанция, която правилно е отговорила, че то не може да бъде споделено. Установено е, че сумата 40 273, 97 евро е изплатена на каса в следните купюри: 1 банкнота от 20 евро, 101 банкноти от 50 евро, 352 банкноти от 100 евро, а остатъкът от 3, 97 евро е изплатен в лева: 7, 77 лв, тъй като сумата е по-малка от 5 евро. Изяснено е, че е използвано банково бордеро W0044 и въз основа на него са изплатени банкнотите в евро и лева, а операцията по извършената транзакция е отразена в счетоводно-информационната система на банката /наименование/, фиксирала деня и часа: 1.09.2009 г, 13 часа и петдесет и пет минути. Изяснено е, че счетоводната система, обслужваща банките, е създадена по такъв начин, че последващото заличаване на реално извършени счетоводни операции е обективно невъзможно, а ако бъде направен такъв опит, данните остават налични в системата. Що се отнася до възражението, че при изплащане на сума в различна валута, евро и лева, се съставят отделни банкови бордера, следва да се отбележи следното: В случая, е съставено само едно банково бордеро, но този факт следва да се разглежда в контекста на съществуващата към момента на деянието порочна практика, при която не са спазвани стриктно банковите правила. От друга страна, този въпрос / колко бордера е следвало да се съставят / е без значение за изхода на делото, тъй

като е изяснено, че сумата е изтеглена от сметката на дружеството, за което е използвано съответното банково бордеро, независимо дали то е било достатъчно, за да се оформи надлежно счетоводната операция.

На следващо място, не е допуснато нарушение на правото на защита при преквалификация на деянието, извършено от подсъдимия В.. Фактическите обстоятелства, ползвани от въззивната инстанция, са същите, които са залегнали в обвинителния акт, поради което възражението, че недопустимо е променено фактическото обвинение не може да бъде споделено. В обвинителния акт се съдържа надлежно фактическо и юридическо обвинение за това, че деянието по пункт 45 от обвинителния акт е извършено от подсъдимия М. в съучастие с подсъдимия В., действали като съизвършители. При преквалификацията е приложен закон за по-леко наказуемо престъпление без съществено изменение на фактическата страна на обвинението, с каквото правомощие въззивната инстанция разполага, съгласно чл. 337, ал. 1, т. 2 НПК. Не може да бъде споделен довода, че е следвало да бъде изменено обвинението, съгласно чл. 287, ал. 1 НПК. В процесуалния закон са посочени хипотезите на изменение на обвинението, а те са: когато на съдебното следствие бъдат установени основания за съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението или за прилагане на закон за по-тежко наказуемо престъпление. В настоящия случай не е била налице нито една от хипотезите по чл. 287, ал. 1 НПК, а САС е упражнил правомощието си по чл. 337, ал. 1, т. 2 НПК. По отношение на подсъдимия В. е извършена преквалификация на съучастията от по-тежката форма на съучастие, каквато е съизвършителството, в по-леката такава, каквато е помагачеството, при идентичност на фактическите положения, срещу които е упражнено правото на защита. За да извърши преквалификацията, САС е съобразил конкретното участие на жалбоподателя В. в деянието, описано в пункт 45 от обвинителния акт, а посоченият подсъдим е спомогнал да бъде извършено присвояването, което квалифицира неговото участие като помагачество по смисъла на чл. 20, ал. 4 НК. В тази насока е взето предвид, че същият е изготвил документа, послужил за присвояване на сумата, осигурил е придвижването му по служебен ред до подсъдимия М., който е сторил необходимото, за да бъде постигнат целеният от съучастниците общ престъпен резултат.

С оглед на изложеното, ВКС намери, че не е допуснато нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, откъдето и не се поражда процесуална необходимост от отмяна на въззивния акт и връщане на делото за ново разглеждане, а искането в тази насока не може да бъде удовлетворено.

Не е допуснато и нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК. Приетите релевантни факти обуславят съставомерност като квалифициран случай на длъжностно

присвояване, каквато е възприетата правна квалификация. САС е дал правилен отговор на въпроса дали прехвърлянето на сумите от сметките на клиентите в сметки на други клиенти на същата банка е довело до причиняване на вреда за банката. В тази насока е от значение, че договорът за влог, който клиентите на банката сключват с нея, представлява „неправилен влог” в гражданскоправен смисъл, което означава, че постъпилите в банката парични суми стават собственост на банката, за разлика от обикновения влог, при който собствеността на влогодателя върху вложената вещь се запазва. При банковия влог лицата, внесли суми в банката, стават нейни кредитори, а размерът на паричните средства, които банката им дължи, се определя от условията на договора. Когато разпореждането със средства от сметката на клиент е осъществено без негово знание и съгласие, той остава кредитор на банката, а тя остава длъжник по договора за влог. Следователно, вредата от неправомерно разходваната сума настъпва за банката, която е страна по договора и която дължи връщане на неправомерно разходваните средства. САС вярно е приел, че признаците от състава на квалифицираното длъжностно присвояване са налице, тъй като е извършено неправомерно прехвърляне на суми от сметки на клиенти без тяхно съгласие, което не е дадено нито предварително, нито последващо, осъществено е в грубо противоречие с реда за оперирани на парични средства, а разходът представлява разпореждане в чужд интерес, осъществено с 45 деяния, в едно от които подсъдимият М. е действал в съучастие с подсъдимия В., улеснил извършване на престъплението по този пункт. Неоснователно е възражението, че не е установено кой е крайният получател на присвоените средства, тъй като наказателната отговорност е ангажирана за неправомерното разходване на средства, постъпили в банката по договори за влог, сключени от определени клиенти, като за наличието на длъжностно присвояване е достатъчно извършването на първата транзакция, с която паричните средства от сметката на клиента, при липса на годно правно основание, преминават в сметката на друго лице / физическо или юридическо лице /. В тези случаи е извън предмета на доказване още колко операции са извършени с паричните средства и кое лице е техен краен получател. Извън това, изяснено е, че банковите операции са извършени в разрез с банковите правила / ползвани са разчетни сметки на банката, които имат специфично предназначение /, откъдето и проследяването на движението на съответните парични средства се е оказало невъзможно.

С оглед на изложеното, материалният закон е приложен правилно по отношение и на двамата подсъдими, поради което не може да бъде уважено искането за оправдаване на подсъдимия В., при условията на чл. 354, ал. 1, т.

2 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК, която хипотеза не е налице / липсва осъждане за деяние, което не съставлява престъпление /.

Не е допуснато и нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК, касаещо жалбоподателя М.. При индивидуализацията на наказателната му отговорност е взета предвид, от една страна, ниската степен на обществена опасност на дееца, и, от друга страна, високата степен на обществена опасност на деянието. Наложеното наказание „лишаване от свобода” в размер на пет години надвишава само с две години минималното възможно съобразно санкцията за извършеното престъпление, което е три години „лишаване от свобода”. Видно е, че е отдадено приоритетно значение на личността на дееца, на съдебното му минало, което е необременено, и на положителните му характеристични данни, като е съобразено и влошеното му здравословно състояние. В същото време, не може да бъде пренебрегната високата степен на обществена опасност на извършеното, осъществено при условията на продължавано престъпление, с множество деяния, формирали значителна щета, надхвърляща нееднократно квалификацията „големи размери”. Отделно от това, степента на обществена опасност на присвояването допълнително се завишава от избрания от дееца механизъм на присвояването, сочещ на сериозна злоупотреба с доверието на собственика на имуществото. С оглед на изложеното, определеното на жалбоподателя М. наказание се явява съответно на комплекса от обстоятелства по чл. 54 НК и на целите по чл. 36 НК, тоест, е справедливо съобразно критерия на чл. 348, ал. 5 НПК. Ето защо, не се налице условия за по-нататъшно смекчаване на наказанието, а искането в тази насока не може да бъде удовлетворено.

Не е допуснато нарушение на материалния закон и при решаване на въпросите, касаещи гражданската отговорност на подсъдимите М. и В.. Деянието, предмет на наказателното производство, покрива признаците на деликт по чл. 45 ЗЗД, поради което правилно и законосъобразно е реализирана гражданската отговорност за вреди на двамата подсъдими при условията на солидарност, като в тази насока е взето предвид, че всеки от тях следва да репарира вредите, които виновно е причинил другиму. Ето защо, подсъдимият М. е осъден по чл. 45 ЗЗД за целия размер на причинена от него вреда, а подсъдимият В., само до размера, за който е отговорен съобразно деянието, за което е осъден. Законосъобразно е приложена хипотезата на солидарност на задължението, обусловена от съвместното осъществяване на престъплението при условията на съучастие. С оглед на изложеното, не се налага намеса на настоящата инстанция в произнасянето по гражданската отговорност на двамата жалбоподатели, а искането в тази насока не може да бъде удовлетворено.

По изложените съображения, ВКС намери, че жалбите са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1 т. 1 НПК, ВКС, III НО,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в СИЛА въззивно решение на Софийски апелативен съд № 566 от 14.12.2017 г, по ВНОД № 1102/16.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: